

Il est bel et bon

»Il est bel et bon, commère, mon mari.«

Il estoit deux femmes toutes d'ung pays.

Disans l'une à l'autre:

Avez bon mari?

Il est bel et bon, commère, mon mari.

Il ne me courousse ne me bat aussi;
Il faict le mesnage,

Il donne aux poulailles
Et je prens mes plaisirs.

Commère, est ce pour rire
Quant les poulailles crient
Co co co co dae
Petite coquete qu'esse cy?

Il est bel et bon, commère, mon mari.

Han er smuk og god

»Han er smuk og god, min mand, kære nabo.«

Der var to kvinder der boede i landsbyen.

Den ene spurgte den anden:

»Har De en god husbond?«

»Han er smuk og god, min mand, kære nabo.«

»Han hverken skælder mig ud eller slår mig

Han laver alt husarbejdet

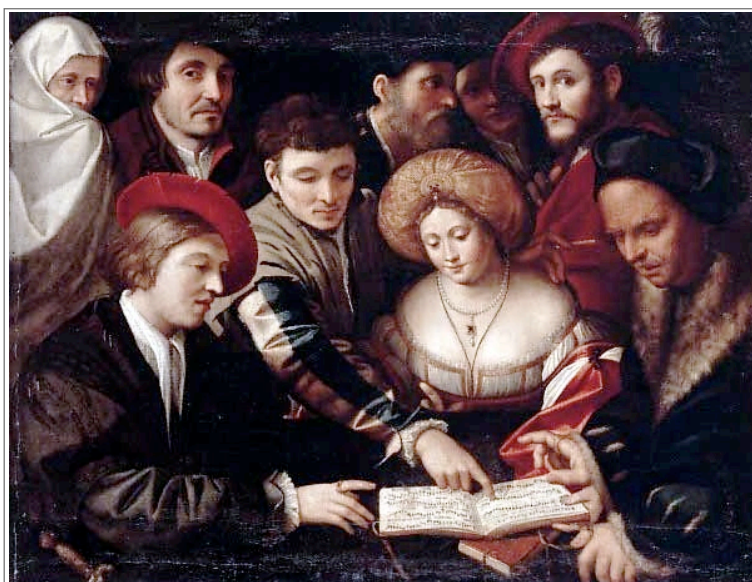
Og fodrer hønsene

Mens jeg gør som det passer mig.«

»Nabo, hvor jeg ler
mens hønsene skræpper
Bok bok bok bok boook
Lille skat, hvad betyder det?«

»Han er smuk og god, min mand, kære nabo.«

Pierre Passereau (c. 1500-1550), madrigalen her er fra ca. 1530.

Sebastiano Florigerio: Madrigalsangere, 1500-tallet